

Bohoslužba 17. 4. 2022 – Zmrtvýchvstání Páně

Ve jménu Otce, i Syna, i Ducha svatého.

Milost Ježíše Krista, našeho Pána pro nás vzkříšeného, ať je s vámi se všemi.

Introit: Kámen, jež zavrhl stavitel, stal se kamenem úhelným. Stalo se tak skrze Hospodina, tento div se udál před našimi zraky. Toto je den, který učinil Hospodin, jásejme a radujme se z něho. (Žalm 118,22–24)

Pozdrav

Píseň: 560

Modlitba: Bože života, tvůj Syn slavně, avšak pro svět neviditelně, v tichosti a diskrétnosti, zvítězil nad smrtí a otevřel nám bránu k věčnému životu. Slavíme jeho vzkříšení a prosíme tě, obnov nás svým Duchem, abychom i my byli vzkříšeni k novému životu spravedlnosti a lásky. Ty jsi vzkříšením svého Syna překonal starý řád hříchu a smrti, abys v něm učinil všechno novým. Daruj i nám účast na jeho vzkříšení, abychom mohli již zde žít novým životem a jednou mohli přebývat ve věčné radosti s Tebou a s ním, naším Pánem a bratrem Ježíšem Kristem, který s Tebou v jednotě Ducha svatého žije a kraluje na věky věků. Amen.

1. čtení: Skutky 10,34–43

Píseň: 146,1–4

2. čtení: Jan 20,1–18

Kázání

Za vším hledej ženu. Tuto okřídlenou větu bychom s nadsázkou mohli použít pro všechna evangelijní vyprávění o Ježíšově vzkříšení. Ta velká zpráva by se jistě prodrala navenek i jinak, ale ženy, především Marie Magdalská, zde hrají zásadní úlohu. Ostatně význam Marie Magdalské dokládá i přívlastek, kterého se jí dostalo: *apostolka apoštolů*. Vždyť právě ona jim přinesla zprávu o vzkříšení. Marie se, snad v doprovodu dalších žen, ještě za tmy vydává ke hrobu. Možná s úmyslem oplakávat předčasně zemřelého. Ale zjistí, že hrob je otevřený a prázdný – takový závěr alespoň Marie vyvodí. Nepodívá se dovnitř, neprozkoumá místo činu, ale hned běží za dvěma Ježíšovi blízkými učedníky. V hlavě jí vytanula znepokojivá myšlenka: Ježíšovo tělo někdo vzal. Kde ho teď budeme hledat? Vždyť nevíme, co se s ním stalo! A má pravdu, ona ani ostatní skutečně neví, a ani by je nenapadlo, co se odehrálo.

Oba dva muži spěchají přesvědčit se o stavu věci a zjišťují, že Ježíš je pryč. Jaký závěr z toho vyvodil Petr, nevíme. Ten druhý učedník ale prokázal schopnost bystrého úsudku. Jestliže na místě zůstala plátina a složený šátek, patrně se nebude jednat o krádež. Který zloděj či někdo jiný s nekalými úmysly by se zdržoval skládáním textilu? Tady půjde o něco jiného. Tohle vidění, nebo spíš ne-vidění, vede onoho učedníka k víře. Vystačí si bez dalších informací a důkazů.

Marie se k víře dostává jinou cestou. Nestačí jí přítomnost andělů. Dokonce ani vidění a slyšení samotného Vzkříšeného jí nepomůže. Pořád zůstává uvězněna v zajetí svých představ, iluzí, výplodů vlastní fantazie. Není schopná vnímat realitu. Až její jméno, Ježíšem vyslovené, až toto oslovení ji přivede k poznání. Ale ještě ne k pravému poznání, co se s Ježíšem stalo a co to znamená. Chtěla se totiž zřejmě Ježíše dotknout. A možná to již udělala. Jak pochopitelné! Ale Ježíš jí to zakáže. Nejde

tady zřejmě o zákaz dotyku jako takového, vždyť Tomáš si na Ježíše bude moci sáhnout. Lépe by zřejmě bylo přeložit ten zákaz slovy: Nezdržuj mne! Nesmíš se vracet do minulosti, já už nejsem stejný jako předtím. Doba mé tělesné přítomnosti mezi vámi pominula. Teď budu s vámi jiným způsobem. Ale nejsem ještě u cíle, má mise zatím neskončila, musím se vrátit k Otci. Dotýkat se ho nesmí, avšak dostává od něj důležitý úkol: právě ono apoštolské pověření. Nemá s ním zůstat, ale je naopak poslána zpravit o jeho odchodu k Bohu učedníky. Předat jim radostnou a nečekanou zvěst.

Jak různé mohou být cesty k víře a jak různorodé je vnímání stejných událostí! Vidíme podobné věci, zažíváme podobné situace, ale každý je pochopí jinak, každý si z nich vezme něco jiného. Jednomu stačí k víře ne-vidění, jinému ani osobní setkání nepomůže, musí být důvěrně osloven. Problém nastává tehdy, když jsme zatvrzelí a nechceme si připustit to, co je nám vlastně zřejmé. A také, když se z nás stanou zajatci iluzí a falešných představ, jako tomu bylo u Marie. Pak žijeme mimo skutečnost a nepřipouštíme si pravdu. Dít se tak může několika způsoby – jednak když si děláme iluze pozitivní a chlácholíme se tím, jací jsme pašáci, jak všechno zvládáme nebo jak je dobré všechno okolo nás a nevidíme temné stránky svého života i okolního dění. Ale iluze lze mít také opačné: žít v zajetí představ o zkaženosti a beznadějnosti všeho a všech. Nacházet se v zajetí minulosti, a nevšimnout si, že věci se už mají jinak. Že se stala změna k lepšímu. Tak můžeme třeba stále cítit mrtvolný pach rozpadlých vztahů, utrpených či námi spáchaných zrad a zklamání a nevnímat, že je zde šance ke smíření a obnovené důvěře. Možná i učedníci měli obavy přijít Ježíšovi na oči po všem, čeho se od nich dočkal – nebo spíš nedočkal. Ale on jim místo kárání posílá dobrou novinu. A dokonce je nazývá svými bratry! Jsou tedy chvíle, kdy je nutné opustit naše představy a otevřít se tomu novému a nečekanému, co přichází. Neustrnout v tom, co bylo a už není. Ve víře musíme počítat s překvapeními.

Jedním ze základních principů našeho života i celé společnosti je proměna. Nejsme stejní při narození jako po několika desítkách let života. Také s Ježíšem se při jeho vzkříšení stala změna. Nebyl už zcela identický s tím galilejským rabínem, který zemřel na kříži. Přestože s ním samozřejmě identický byl. Byl poznatelný a přitom nebyl poznatelný automaticky ani pro ty, kdo ho dobře znali. Utrpení jej proměnilo. Zasadilo mu rány, které se staly jeho poznávacím znamením. Rány, jimiž se připodobnil všem trpícím a ponižovaným tohoto světa. To je nutné si připomínat tváří v tvář veškerým triumfalistickým, mocenským a na druhé nedbajícím nárokům křesťanství, ale také různých mocností a ideologií.

Ale zkušeností Ježíšova kříže byli jistě proměněni i jeho nejbližší. Určitě prožili velký otřes. Podobně jako pak při setkání se Vzkříšeným. Utrpení, bolestné zkušenosti nás proměňují. V těžkostech se v ideálním případě rodí noví, pokornější, chápavější, ale také vnitřně silnější lidé. Tak jako velikonoční události nelze chápat odděleně, tak i v lidském životě jsou bolest, nesnáze a zrod něčeho nového, vyzrálejšího, spojitými nádobami. Problémům bychom se obvykle chtěli vyhnout nebo je mít alespoň co nejdříve za sebou. Ale Kristův příklad a zvěst velikonočního jitra nám ukazují, že to není třeba a že z bolesti nakonec může vzejít užitek.

Píseň: 558

Vyznání vin

Slovo milosti

Nicejsko-cařihradské vyznání víry

Píseň: 534

Večeře Páně

Píseň: 549

Přímluvy: Volejme k Bohu slovy „Prosíme tě, vyslyš nás“:

Kristus byl vzkříšen. Temnota, utrpení a smrt nemají poslední slovo. V této naději prosme Pána:

Za všechny křesťanské církve a společenství, které dnes slaví slavnost vzkříšení a za ty, kdo byli o těchto Velikonocích pokřtěni. Prosíme tě, vyslyš nás.

Za všechny, kdo hlásají velikonoční poselství, aby v nich a skrze ně Kristus působil a posiloval je naději. Prosíme tě, vyslyš nás.

Za všechny, kdo jsou činní v politické, hospodářské či kulturní oblasti a za ty, kdo nesou odpovědnost za druhé. Prosíme tě, vyslyš nás.

Za všechny, kdo nesou těžké břímě chudoby, nespravedlnosti nebo války, za pronásledované křesťany i věřící jiných vyznání, za ty, kdo nevědí, kudy dál i za všechny, kdo jsou jim nablízku. Prosíme tě, vyslyš nás.

Za všechny opuštěné, zapomenuté, nemocné a za ty, kdo o druhé lidi pečují v nemocnicích, sociálních zařízeních nebo psychologických poradnách. Prosíme tě, vyslyš nás.

Modlitba Páně

Ohlášky

- Program v týdnu: V úterý v 15:30 se uskuteční náboženství a v 17:00 schůze staršovstva. Ve středu od 17:15 proběhne biblická hodina v Diakonii a také on-line. V pátek ve 14 hod. se sejdou konfirmandi.
- Ve čtvrtek od 18 hod. jsme zváni na koncert Královédvorského chrámového sboru, který se uskuteční v Husově sboru.
- Tamtéž se můžete v neděli 24. dubna od 10:00 zúčastnit slavnostní bohoslužby k 430. výročí narození J. A. Komenského, na níž bude přítomen patriarcha CČsH.
- Narozeniny oslaví v novém týdnu Antonín Mostecký. Přejeme mu vše dobré a Boží požehnání.

Poslání: Přicházejte tedy k němu, kameni živému, jenž od lidí byl zavržen, ale před Bohem je ‚vyvolený a vzácný‘. I vy buďte živými kameny, z nichž se staví duchovní dům, abyste byli svatým kněžstvem a přinášeli duchovní oběti, milé Bohu pro Ježíše Krista. (1. Petrův 2,4–5)

Požehnání: A Bůh pokoje, který pro krev stvrzující věčnou smlouvu vyvedl z mrtvých velikého pastýře ovcí, našeho Pána Ježíše, nechť vás posílí ve všem dobrém, abyste plnili jeho vůli; on v nás působí to, co se mu líbí, skrze Ježíše Krista. Jemu buď sláva na věky věků! Amen.

Píseň: 548